రైలు పట్టాలు

టాక్సీ డ్రైవరు వేసిన సడెన్ బ్రేక్‌తో సుబ్బారావు దుబ్బున ముందుకు తూలాడు. ఆ తూలడంలో అతని చెయ్యి ముందున్న పెట్టెమీద సరిగ్గా పడడం, పడీ పడగానే పెట్టె పట్టుకోడం, టాక్సీ తలుపుతీసి బయటికి రావడం, ఇంకోచేత్తో బెడ్డింగు లాగి చంకలో పెట్టుకోడం- అన్నీ ఒక్కసారే జరిగినంత వేగంలో జరిగిపోయాయి. చేతిలో వున్న పదిరూపాయలనోటు టాక్సీవాడికి అందచేసి, సుబ్బారావు పరుగు లంకించుకున్నాడు స్టేషన్లోకి. తను వెళ్ళవలసిన బండి వచ్చేసి, అతని కోసమే నిరీక్షిస్తున్నట్టు బయల్దేరడానికి సిద్ధంగా వుంది. పరుగెడుతున్న సుబ్బారావు చెవిలో గంట శబ్దం పడింది. వింటూనే చూపు కూడా అటు మరల్చి చూస్తే సిగ్నల్ ఇచ్చేసివుంది. ఇంకా తను, ఈ ఓవర్ బ్రిడ్జి ఎక్కి, అవతలి ప్లాట్‌ఫామ్ మీదికి పరుగెత్తాలి. ఎప్పుడో మరిచిపోయిన పరుగు అవసరం, కొత్తగా కలగడంతో ఆయాసపడిపోతూ, నలభై ఏళ్ల సుబ్బారావు ప్లాట్‌ఫామ్ మీద పడ్డాడు. ఓవర్ బ్రిడ్జిమీద వుండగానే గార్డు ఈల వినిపించింది. బ్రిడ్జి దిగగానే ఇంజన్ మోత వినిపించింది. ఇహ లాభంలేదని ఎదురుగా తలుపు తెరుచుకుని వున్న ఒక పెట్టెలోకి ఎక్కాడు. బండి కదిలిన కుదుపుకి ముందుకి తూలడంలో, చేయూత ఇచ్చి అతన్ని పట్టుకున్న అటెండెంటు ముఖం కనిపించడంతో తను మొదటి తరగతిలో పడినట్టుగా గ్రహించుకున్నాడు.

''ఓ...ఫస్టుక్లాసా...'' అన్నాడు బండి ఎక్కగలిగినందుకు 'అమ్మయ్య' అనుకున్న తేలిక మనసుతోనే, కొత్త ఇబ్బందిలో పడిపోతూ.

''ఏం... సెకెండ్ క్లాసు టిక్కట్టా''

''అవును, రిజర్వుడే. ఆలస్యమైపోయింది. ఛట్టున ఇందులో ఎక్కేయాల్సివచ్చింది. తర్వాత స్టేషన్ వరకూ ఎక్స్ట్రా డబ్బు కట్టేసి, మారిపోతాను లెండి...''

ముఖాన అల్లుకున్న చెమట, కళ్ళజోడుమీద నీటిపొరగా అలుముకోడంతో అతని కళ్లు అటెండెంటుకి కనిపించలేదు. కనిపించి ఉంటే, అతని దీనావస్థ మరింతగా

కళ్ళలో ప్రస్ఫుటంగా కనిపించేది. రొప్పుతున్న సుబ్బారావు చెమట తుడుచుకుంటున్నాడు. చూడ్డానికి ఆఫీసర్లా, చదువుకున్నవాడిలా, వున్నవాడిలా వున్నాడని – 'డీ' లో కూచోండి. తర్వాత స్టేషన్ వచ్చేలోగా వచ్చి, టిక్కట్టు రాయిస్తాను.'' అంది మరీ జాలిపడిపోయిన అటెండెంటు గొంతు. 'థాంక్స్' అన్నాయి సుబ్బారావు పెదవులు.

వేగం పుంజుకుంటున్నానని సుబ్బారావుకు చెప్పడానికి కాబోలు, రైలు గట్టిగా ఓ కూత కూసింది. పెట్టె, బెడ్డింగూ తీసుకుని, గుమ్మం దగ్గర్నుంచి లోపలికి వెళ్లబోతూ, మరోసారి తూలాడు. ''డి'' కోసం చూడబోయి, తలుపుని ఢీకుని సగం తెరిచివున్న తలుపును మోచేత్తో లాగి, లోపలికి పాదం పెట్టి - ఆగాడు! ఎవరో ఒక్క ఆవిడే కూచుని వుంది. ఓ క్షణం ఆలోచించి, 'ఫర్వాలేదు, అటెండెంట్ చెప్పాడుగదా...' అని సర్ది చెప్పుకుని ఎదురు సీట్లో పెట్టె, బెడ్డింగు పెట్టి కూచున్నాడు. కాలుమీద కాలు వేసుకుని, జేరబడి పుస్తకం చదువుకుంటున్న ఆవిడ, సుబ్బారావు కూచుంటూ వుండగా, కళ్లెత్తి చూసి, ఓసారి కదిలి, మళ్లీ చదవడంలో పడిపోయింది.

సుబ్బారావు 'సుబ్బరం'గా తేలిగ్గా హాయిగా నిదానంగా నిట్టూర్చాడు. కళ్ళజోడు తీసి, చిన్న టవల్‌తో ముఖమూ చేతులూ తుడుచుకున్నాడు. కిటికీ తలుపు వేసివుంటే, తెరిచి, ఉచితంగా పెద్ద మోతాదులో లభిస్తున్న గాలిని నిండుగా పీల్చుకున్నాడు.

ఇప్పుడు పడ్డాయి సుబ్బారావు కళ్లు ఆమె మీద. తలదించుకుని పుస్తకం చదువుకుంటోంది. అతి నల్లగా వున్న ఆమె తలవెంట్రుకలు గాలికి కదుల్తూ, ఒక్కోసారి తీవ్రంగా 'స్టంటు' చేసుకుంటున్నాయి. మంచి ఖరీదైన చీరెలో 'స్టయిల్'గా వుందామె. కొద్దిగా కదిలి, కిటికీ వేపు ఎందుకో ఆమె చూసినప్పుడు సుబ్బారావు ఆమె ముఖాన్ని చూడగలిగాడు. అందమైన ముఖమే. ముప్పై అయిదు, నలభై ఏళ్లుండ వచ్చు. అయినా అంత వయసున్నట్టు తెలియనివ్వకుండా నాజూగ్గా ఉంది. ఈసారి అతని కళ్లు ఆమె చుట్టుపట్ల ప్రాంతాన్ని పరిశీలించాయి. ఇంగ్లీషు పుస్తకాలూ పత్రికలూ అటూ ఇటూ పడి ఉన్నాయి. మధ్యలో ఒకటి రెండు తెలుగు పత్రికలు కూడా వుండడంతో, 'పర్వాలేదు తెలుగావిడే' అని తేల్చుకున్నాడు. కొత్తదనంతో మెరిసిపోతున్న హేండ్‌బాగ్ మీద విదేశీయ పౌడరు డబ్బా, పెర్‌ఫ్యూమ్ సీసా రైలు కుదుపుకి ఒకదాంతో ఒకటి ఆడుకుంటున్నాయి. ఖరీదైన సూట్ కేసూ, బ్యాగూ, 'బోషాణం' సైజులో మరోపెట్టె కింద కనిపిస్తున్నాయి. ''ఎవరో డబ్బున్న ఆవిడ; చదువుకున్న ఆవిడ'' అని ఒక నిశ్చయానికొచ్చాడు. ఏ ఆఫీసరు భార్యో అయి వుంటుంది; లేదా ఆఫీసరే అయివుంటుంది. కాని, ఒంటరిగా ప్రయాణం చేస్తోందేం? -

ఆమె కదిలి గడియారం చూసుకుంటూ అతన్ని చూసింది. ఆవేళకి ఆమెని పరిశీలిస్తున్న సుబ్బారావు, తను ఆమెనే చూస్తున్నాడని గ్రహిస్తుందేమోనని, టక్కున చూపు మార్చాడు.

డిక్షనరీ అంత లావుగా వున్న ఇంగ్లీషు పుస్తకంలో పేజీ తిప్పిందామె. ప్రొఫెసరా? లెక్చరరా? కలెక్టరా? ఆఫీసరా? ఆమె ఏమిటో కనిపెట్టాలని అతను ఆత్రుత పడిపోతున్నాడు. చుట్టూవున్న పత్రికల్లో ఒకటి అడిగి, ఆమెతో మాట్లాడితే?... బావుండదేమో! మరి, తను ఎంతసేపని ఇలా కిటికీలోంచి బయట చెట్లనీ టెలిగ్రాఫ్ స్తంభాల్నీ చూస్తూ కూచుంటాడు! చదువుకోడానికి తన దగ్గర కనీసం పాతపత్రిక కూడా లేదు! ఇలాంటి ఇబ్బందుల్లో వున్న సుబ్బారావుకి, గుండెలో తియ్యని 'ఝల్లు' వినిపించింది.

''బండి లేటుగా నడుస్తోందా?'' అని అడిగిందామె. నిస్సందేహంగా తననే అడిగిందామె.

''లేదండి. చాలా కరెక్టు టైములో వుంది ఇవాళ...'' అన్నాడు చివరి మాటలో చిన్న వ్యంగ్యం తొణికించానని చిరునవ్వు చిందించి. ఇహ, ఆమెతో తనూ ఓ మాట మాట్లాడాలి. అది తనవంతుగా భావించి, ''చాలా దూరం వెళ్తున్నారా?'' అని అడిగాడు. అవునని తలవూపింది.

ఐతే, తను ఈ లోపలే సాయంకాలానికల్లా దిగిపోతాడు. అంతవరకూ ఇక్కడే కాలక్షేపం చెయ్యొచ్చునే, మళ్లీ రెండోక్లాసుకి ఎందుకూ మారడం?- అన్న ఆలోచన వెంటనే కలిగింది. అటెండెంటు వస్తే టిక్కట్టు పూర్తిగా రాయించాలి. అన్నట్టు అదో నామోషీ గదా తనకి! ఈమె చూస్తూ వుండగా రాయించ కూడదు. బయటికి వెళ్లి అతన్ని పట్టుకుని, అక్కడే మార్పించుకోవాలి.

'మీరేమీ అనుకోకపోతే...'అన్న మాటని ఇంగ్లీషులోకి తర్జుమా చేస్తూ, పక్కనే వున్న పత్రిక తీసుకున్నాడు. ఆమె మరో రెండు పత్రికలు కూడా అందించింది. గాలిహోరు ఎక్కువైందని కాబోలు, ఆమె కిటికీ మయ్యబోయింది. కొన్ని నిమిషాలపాటు తన వల్లకాక– ఆమె అవస్థ పడుతూవుంటే, 'మీరేమీ అనుకోకపోతే...' అని మళ్లీ అని సుబ్బారావు వెళ్ళి సహాయంచేసి, కిటికీ అద్దం దించాడు. ఆమెకు దగ్గరగా వెళ్ళడంలో పరిమళాలు గుప్పున కొట్టడం, అతను పరవశించడం కూడా జరిగాయి.

''గాలి ఎక్కువగా ఉంది'' అన్నాడు అతను ఏదో గొప్ప విశేషం కనిపెట్టినవాడిలా, ఏం మాట్లాడాలో తెలీక. ఆమె పుస్తకం మడిచి పక్కనపెట్టి లేచింది. 'వన్ మినిట్' అన్నట్టుగా ఏదో అని బయటికి వెళ్ళింది. వెళ్ళడం లోనూ ఒక 'స్టైయిల్' ఉంది.

అలావుండాలి ఆడదంటే ! ఎందుకూ, తన భార్యావుంది ! పదిహేనేళ్లయి కాపురం చేస్తోంది. ఓ టేస్టలేదు స్టైయిల్ లేదు! తనకెంత డబ్బుంటేనేం – ఎంత పలుకుబడి వుంటేనేం? ఈరోజుల్లో పల్లెటూరివాళ్లు కూడా ఎంతో స్టైయిల్గా కనిపిస్తున్నారు. తన కాంతానికి ఎంత చెప్పినా అంతే. ఇద్దరు పిల్లల్ని కన్న తర్వాత మరీ అమ్మమ్మ అయి పోయింది. తన అభిరుచులు, సిద్ధాంతాలూ ఏవీ పనికిరావు. పెళ్ళి కాకముందు, తను కలలు కనేవాడు – భార్య అంటే ఎలా వుండాలో! అంతా విరుద్ధమైపోయింది. ప్రేమించిన పిల్లని చేసుకోడానికి తండ్రి అభ్యంతరం పెట్టాడు. ఆపిల్ల బీదది అయితేనేం మంచి అభిరుచి వుంది. 'అభిరుచి ఎందుకురా' అని కొట్టిపారేసి, తండ్రిగారు ఈ 'ముద్ద'ని అంట గట్టాడు. తనకు ఊరూరూ తిరగడం అలవాటు. స్నేహితులతో కాలక్షేపం అలవాటు. కాస్త తాగడం అలవాటు. క్లబ్బులకు వెళ్ళడం అలవాటు. ఇవన్నీ మానుకోమంటుందే తనని? తను ఎలా తిరిగితే ఆమెకేం - వ్యాపారం చక్కగా సాగిపోతూ వేలకువేలు వస్తున్నాయా లేదా? ఎందుకూ – చదువుకుంది మళ్లీ. అన్నీ పాతకాలపు కబుర్లు, సిద్ధాంతాలూ. పిల్లల్నీ తననీ సరిగ్గా చూడకుండా ఊళ్ల వెంట తిరుగుతున్నాడని, ఫిర్యాదులు చేసి తనకు విడాకులు ఇవ్వబోతోంది. ఇవ్వనీ, తనూ సిద్ధమే అందుకు. ఇవాళేమిటి ఐదేళ్లనుంచీ జరుగుతున్నవే ఈ గొడవలు! తాగొచ్చి కొడతానుట! కొట్టనూ- నన్ను నిలవేసి ఆమాట అడిగితే? నా ఆరోగ్యం, బాధ్యతా నాకు తెలీవా- అదెవత్తె చెప్పడానికి!...

సుబ్బారావుకి ఇప్పుడు మరింత కోపం వచ్చేసింది భార్య మీద. విడాకులకి తనే ముందు సిద్ధం! ఎప్పుడో జరగాల్సింది. ఈ పాటికి దాన్ని వదిలేసి తన అభిరుచికి తగ్గట్టు ఇంకొకదాన్ని చేసుకొని హాయిగా తిరిగేవాడు. ఛీ! మూర్ఖురాలు! నోటికి ఎంత మాటొస్తే అంత మాటా అంటుంది. తన మాటే నెగ్గాలంటుంది. నేనేం గాజులు తొడుక్కున్నానా- మగాణ్ణి, రెండు చేతులా సంపాయిస్తున్నవాణ్ణి.

ధుమ ధుమలాడుతున్న సుబ్బారావు ఆలోచనల మీద, చల్లని పిల్లతెమ్మెర వీచింది. ఆమె బాత్రూమ్కి కాబోలు వెళ్ళింది, వచ్చి కూచుంది. కూచుంటున్నప్పుడు, కుడి చేతినిండా వున్నగాజులు ఎంతో అందంగా గలగల్లాడాయి!

''మీరు పెద్ద ఉద్యోగస్థులనుకుంటాను...'' బండి వేగం తగ్గడంలో శబ్దం తగ్గడంవల్ల, తక్కువ శ్రుతిలోనే అనగలిగాడు, చేతిలో వున్న సిగరెట్టు విసిరేసి....

''నోన్నో...'' అందామె కటువుగా ''ఐ యామ్ ఎన్ ఇండిపెండెంట్ లేడీ!''

అతనికి అర్థం కాలేదు. అయినా ఊరుకున్నాడు.

''నేను చదువుకున్నదాన్నే. చదువుకున్న వాళ్ళంతా ఉద్యోగస్తులే అన్న అభిప్రాయం ఎందుకనో మన వాళ్ళలో పాతుకు పోయింది. చదువుకోగానే, ఉద్యోగమేనా? చదువు చదువే! నేనెప్పుడూ ఆ దౌర్భాగ్య స్థితిలో పడలేదు. ఆ అవసరమూ నాకు లేదు!''

''ఆ అవసరం లేదు గనుక, ఆ దౌర్భాగ్య స్థితిలో పడలేదు - అలా చెప్పండి'' అనుకున్నాడు సుబ్బారావు మనసు లోనే. ఆమె గురించి వివరాలు తెలుసుకోవాలన్న ఆత్రుత పెరగడంతో ఇక మొహమాటం లాభం లేదని, ఇంటర్వ్యూ చేసే పత్రిక మనిషిలాగా ప్రశ్నలు ఆరంభించాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

''అంటే...ఏదో ఒక వ్యాపకంలో వుండాలి గదండీ ఎవరైనా...మరి, ఏం చేస్తారు?''

''ఏమీ చెయ్యను. మొదట్నుంచీ ఆస్తి పాస్తులున్నాయి. దర్జాగా స్వతంత్రంగా బతకడమే నాకిష్టం.'' అన్నదామె పుస్తకం మధ్యంలో 'గుర్తు' పెట్టి మూసేస్తూ.

''వివాహం చేసుకుంటే, స్వతంత్ర జీవనానికి అడ్డమేలెండి మరి. అందుకని మానేసి వుంటారు'' అన్నాడు. వివాహ విషయం తెలుసుకోవాలన్న తొందర్లో ఏం మాట్లాడాలో ఆలోచించ లేదు.

''మానెయ్యలేదు. పెళ్ళి చేసుకున్నాను. ఐతే, ప్రస్తుతం నేను 'మిస్'ని. ఆర్నెల్లయింది విడాకులు తీసుకుని''.

సుబ్బారావుకి చెప్పలేనంత ఉద్రేకం, ఉత్సాహం, ఉల్లాసం, అలాంటివన్నీ వచ్చాయి. 'చిత్రంగా వుందే' అనుకున్నాడు.

''మీ అభిరుచి, అభిప్రాయాలే కారణం అనుకుంటాను''.

''అవును'' అందామె.

ఆమె పట్ల తనకుగల కుతూహలాన్ని ఎందుకు చంపుకోవాలని సుబ్బారావు వివరాలు అడగడం ఆరంభించి, కొంత తెలుసుకున్నాడు. ఆమె పేరు సురేఖ. వివాహమై పదిహేనేళ్ళయింది. ఒక అబ్బాయి పుట్టాడు. వాడికిప్పుడు పన్నెండేళ్లు. భర్త బాగా వున్నవాడే. పుట్టింటి వారి ఆస్తి ఆమెకు బాగా కలిసింది. సురేఖ స్వతంత్ర జీవితం కోరుకుంటుంది. ఎలాంటి ఆంక్షలూ వుండకూడదు. అది భర్తకి నచ్చలేదు. ''గృహిణి''గా ఎప్పుడూ ఇంట్లోనే వుండాలంటాడు.

''తొలినుంచీ నాకు స్నేహితులూ క్లబ్బులూ ఇష్టం. సరదాగా గడపడం ఇష్టం. ఇంటినిండా నౌకర్లూ, వంటవాళ్లూ వున్నారు. వాళ్లే అన్నీ చూసుకుంటారు. ఇంకా నేనేం చూడాలి? కాదట, నేనే చూడాలిట. అబ్బాయిని నేనే రోజూ దగ్గరుండి, అంగుళం అంగుళం పెంచుతూ వుండాలిట. అలాంటివి నాకిష్టం లేదు. నా చెప్పుచేతుల్లో వాడెందుకు పెరగాలి? వాడిష్టం వాడికెలా పెరగాలని వుంటుందో, అలా పెరుగుతాడు! సర్లెండి. మొత్తానికి మా అభిరుచులు వేరు వేరు. ఒకరికీ ఒకరికీ ఎక్కడా పొత్తు కుదర్లేదు. ఒక ఐదేళ్ళపాటు అలా అలా గడిపాం. తర్వాత అసలు కుదర్లేదు. ఎప్పుడూ గొడవలే. ఓసారి, ఆయన నన్ను కొట్టాడు కూడా. ఇహ లాభం లేదని విడాకులు తీసుకున్నాం. ఈ మధ్యనే ఆయన ఇంకో పెళ్ళి చేసుకున్నాట్ట.''

తేలిగ్గా చెప్పేసిందామె. కంఠంలో ఎక్కడా తీవ్రత లేదు.

''ఇప్పుడు హాయిగా వుంది నాకు. అభిరుచులు కలవనప్పుడు ఏం ప్రయోజనం! వ్యతిరేక భావాలు వున్నప్పుడు కలిసి వుండీ ఏం లాభం?''

సుబ్బారావు చెవులకి ఆనందభైరవి, బృందావన సారంగ లాంటి రాగాలు, పిట్టల కువకువలు, సెలయేటి గలగలలూ, చిరుగాలి సవ్వడీ- ఇవన్నీ వినిపిస్తున్నాయి....

సరిగ్గా తన అభిప్రాయాలే ఆమెవీనూ. ఎక్కడా తేడా లేదు. ఇలాంటి అభిరుచులు గల భార్య దొరికివుంటే ఎంత ధన్యుడయ్యేవాడో తను!

ఏదో స్టేషన్లో ఆగిన రైలు, నెమ్మదిగా బయల్దేరి, వేగం పుంజుకుంది. ఇహ లాభంలేదని, సుబ్బారావు తన కథ కూడా చెప్పేయాలనుకున్నాడు. తన సీట్లోంచి చెబితే సరిగ్గా వినిపించదని, ఆమె సీట్లోకే వెళ్ళి కూచుని తను కూడా ఇవే కారణాలవల్ల అవస్థ పడిపోతున్నాననీ, తమ మధ్య విడాకులు రాబోతున్నాయనీ, తనూ బాగా వున్నవాడినేననీ, తన వ్యాపారం, లాభాలూ ఫలానా అనీ - వివిరంగా చెప్పాడు.

అంతా విన్నాక,

''అభిరుచులు ఒకటి కానప్పుడు, కలిసి వుండడం అవివేకం. ఒకే అభిరుచి,అభిప్రాయం వున్నప్పుడు కలిసి వుండడంలో వున్నంత సుఖం ఇంకోటి లేదు'' అంది సురేఖ. ఆమాట సుబ్బారావుకి ఎంతో నచ్చినట్టయింది. నెమ్మదిగాలేచి మళ్ళీ తన సీట్లోకొచ్చి కూచున్నాడు. స్టేషనొస్తున్నట్టుగా వుంది-బండివేగం తగ్గ తోంది. టెలిగ్రాఫ్ తీగలమీద రెండు పిట్టలు దగ్గరగా కూచుని ఎంతో ప్రేమగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాయి. పనిపాటలు చేసుకునే ఒక జంట రైలుపట్టాల పక్కనే వుండే దిబ్బమీద కూచుని, సరదాగా ఊసులాడుతూ గిన్నెలు అందించుకుంటూ తింటున్నారు. స్టేషన్ ప్లాట్‌ఫామ్ మీద ఒక యువజంట దగ్గరగా నడుస్తూ, నవ్వుతూ

కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. ఈ దృశ్యాలు సుబ్బారావుకి మనోజ్ఞంగా కనిపించాయి. సురేఖ, ఏం తోచనిదానిలా పత్రికతీసి పేజీలు తిప్పుతూ ఆగింది. ఏదో ప్రేమకథ. ఆ ప్రేమికుల జంట చిత్రం ఎంతో అందంగా కనిపించిందామెకు.

సురేఖ అందంగా వుంది; డబ్బువుంది; అభిరుచులున్నాయి; అభిప్రాయ భేదాల కారణంగా విడాకులు పుచ్చుకుంది; తనూ పుచ్చుకోబోతున్నాడు. అంచేత ఈమెను తను వివాహం చేసుకుంటే?... కూచున్న సీట్లోంచి ఎగిరిపడ్డంత అనందం కలిగింది అతనికి. భేష్! దివ్యమైన ఆలోచన. కోర్టుద్వారా విడాకులు పుచ్చేసుకున్న వెంటనే ఈమెను వివాహం చేసేసుకోవచ్చు. తన ఇల్లు, జీవితం స్వర్గమయం అవుతాయి. ఇద్దరూ కలిసి హాయిగా, ఏకాభిప్రాయాలతో, అభిరుచులతో ఏ ఆటంకాలూ లేకుండా జీవితం గడపొచ్చు. తను కన్న కల ఇన్నాళ్ళకి ఫలించబోతోంది. ఈ భావం కలిగిన తర్వాత, సురేఖని చూస్తే ఆమె మరింత అందంగా కనిపించింది.

సుబ్బారావును సురేఖ పరిశీలనగా చూసింది. అందంగా, ఆరోగ్యంగా వున్నాడు. తనంత రంగులేకపోయినా, నల్లనివాడు కాదు. అతని కళ్ళజోడు ముఖానికో అందం తెచ్చింది. జుట్టు అక్కడక్కడ తగ్గినా, మరీ 'బట్ట'గా కనిపించడంలేదు. అతని అభిరుచులు తాను విన్నది. ఉన్నవాడు, ఉద్యోగంలో లేనివాడు, వేల మీద వ్యాపారం చేస్తున్నవాడూ. ఫ్రెండ్స్, టూర్లు చెయ్యడం సరదా. తనకి తోడుగా రావడానికి అర్హతలన్నీ కనిపిస్తున్నాయి. మరి, తన ఉద్దేశం బయట పెడితే?... అతని అభిప్రాయం ఏమిటో! తన గురించి అతనేం అనుకుంటున్నాడో!

రైలు కదిలి వెళ్ళిపోతోంది. జోరుగా మరీ జోరుగా 'ఈల'లు వేసుకుంటూ, అడ్డూ ఆటంకం లేకుండా సాగిపోతోంది... సుబ్బారావు వూహలూ, సురేఖ వూహలూ అలాగే అంత జోరుగానూ ఒక్కలాగే సాగిపోతున్నాయి! మనసులో విహరిస్తున్న ఆలోచన బయటపెట్టి ఎదుటివారికి చెప్పాలన్న తహ తహ ఇద్దర్లోనూ కనిపిస్తోంది...

కాస్సేపటికి –

''ఏమో!'' అనుకున్నాడు సుబ్బారావు. తీరా, తను మనసు విప్పి ఆమెతో చెబితే, ఆమె అంగీకరించక పోతే? అనవసరంగా బయట పడిపోతాడు. తననొక 'ఫూల్' కింద ఆమె జమ కట్టవచ్చు. ఏదో, రైల్లో కొన్ని అరగంటలు కలిసి ప్రయాణించినంత మాత్రాన, పెళ్ళి వరకూ వచ్చేయడమేనా? కుదరని పని! తన తొందరపాటు, అజ్ఞానం తప్ప మరేం కాదు ఇది! కాకపోతే, తన అభిరుచులే గల ఒక స్త్రీ మూర్తి, తనకి 'జోడు' అనిపించుకోదగ్గ ఒక వనితా రత్నం - సాక్షాత్కారించింది... అంతే...

''ఏమో'' అనుకుంది సురేఖ. తన ఉద్దేశం బయటపెట్టి ''మనం వివాహం చేసుకుందామా?'' అని అడిగితే, ఏమంటాడో! ''ఏదో మీరు చెప్పారు గదా అని, నేను చెప్పానుగాని, పెళ్ళివరకూ తీసుకొచ్చేస్తారా? మీ అభిరుచి వున్నంత మాత్రాన, రైల్లో కలిసినంత మాత్రాన, పెళ్ళి చేసుకుంటాననడమే? అని తీవ్రంగా మాట్లాడితే?''... ఎందుకొచ్చిన గొడవ! అనవసరంగా తను తొందర పడిపోయినట్టవుతుంది! అదృష్టవశాత్తు, తనలాంటి వ్యక్తి ఇంకొకడు కనిపించాడు-చాలు! అతని అడ్రసు తీసుకుని, అప్పుడప్పుడు వెళ్ళి స్నేహధర్మంగా కలుస్తూ వుంటే చాలు. అంతే!

చిన్న చిన్న స్టేషన్ల దగ్గర నెమ్మదించినా, రైలు తన పరుగును చూపిస్తూనే వుంది. ఆ పెట్టెలోకి ఇంకెవరూ రాలేదు. ఎవరో ఒకాయన రాబోయాడు గాని, 'భార్యాభర్తల మధ్య తానెందుకు' అన్నట్టు, వెళ్ళిపోయాడు! అటు తరువాత అటెండెంటు రావడం, రాయించిన పూర్తి టిక్కెట్టు అందించి, తేడా డబ్బు తీసుకెళ్ళడం జరిగాయి... ఒక స్టేషన్లో ఇద్దరూ కాఫీలు తాగడం జరిగింది. మధ్యలో మరిన్ని విషయాలు ఇద్దరూ ముచ్చటించడమూ జరిగింది...

ఏమైనా, సుబ్బారావు అణుచుకోలేకపోతున్నాడు. మనసులోని కోరిక చెప్పేయాలి. టైము గడుస్తున్నకొద్దీ తన మనసు ఆమెకు మరింత దగ్గరవుతోంది... మాట్లాడుతున్నకొద్దీ మరింత అందంగా కనిపిస్తోంది... ఎలాగైనా చెప్పేయాలి. ఆమె తప్పకుండా 'వూ' అంటుంది. తనంటే ఆమెకున్న అభిప్రాయం అర్థమైపోయింది. చూపుల్లో తెలిసిపోయింది. ఆమెనే చూసి తను మాట్లాడుతున్నప్పుడు,. సిగ్గుతో తలవంచుకోడం, మధ్యమధ్యలో వయ్యారంగా కళ్ళు ఎత్తి చూడడం తను గమనిస్తూనే వున్నాడు. ఇద్దరూ కాఫీ తాగుతున్నప్పుడు, చేతులూ వేళ్ళూ కలిసినప్పుడు, ఆమె ముఖంలో 'పొడసూసిన' వెన్నెల రేకలు తను గమనించకపోలేదు. అంచేత తన ఊహ వెల్లడిస్తే సురేఖ కాదనదు. కాని -

సుబ్బారావు ఆలోచనా నాణెం రెండో పక్కకి తిరిగింది. ఒకవేళ, అంతా సక్రమమై తాము పెళ్ళి చేసుకుంటే సుఖంగా వుండగలం అన్న గ్యారంటీ ఏమిటి?- ఏమో, ఆమె తక్కిన గుణాలు ఎలాంటివో! ఫ్రెండ్స్‌తో తిరగడం అంటే ఏమిటో! స్వతంత్రం, స్వేచ్ఛా అన్న పేరుమీద వాడితోనూ వీడితోనూ తిరుగుతూ వుంటే? చదువుకున్నదే కావచ్చుగాని, సంస్కారం ఎలాంటిదో! ఒకసారి భర్తను కాదని వచ్చేసిన తర్వాత, ఇంకొకడి దగ్గర మాత్రం పేచీ రాదన్న నమ్మకం ఏమిటి?... అనవసరంగా తను దెబ్బతింటాడేమో! ఒక భార్యను కాదనుకుంటున్నాడు... రెండో భార్య కూడా ఇంకేవో కారణాలవల్ల తనకి అచ్చిరాకపోతే?... తన అలవాట్లు, తిరుగుళ్ళూ ఈమె కూడా మానేయమంటే? తాగడానికి వీల్లేదని శాసిస్తే?... ఏమో, చెప్పలేం, కబుర్లు చెప్పడం చెప్పొచ్చు, ఆచరణ కొచ్చేసరికి, ఎలాంటి దార్లు తొక్కుతాయో! సుబ్బారావు

నిట్టూర్చాడు... తన భార్యకి విడాకులిచ్చేసి హాయిగా తిరక్కా మళ్లీ ఎందుకీ రొంపిలో పడడం! వద్దు, అక్కర్లేదు. తను ఆమెను అడగనూ అక్కర్లేదు, ఆమె అవుననీ అనక్కర్లేదు! 'పైలాపచ్చీసు'గా ఇహ తన జీవితాన్ని గడపాలనుకుంటున్నాడు... చాలు, ఇంకే ఆలోచనా వద్దు!

'బొమ్మ' వేపే చూస్తున్న సురేఖ బొరుసు వేపు కూడా చూసింది... మగాళ్ల కబుర్లు నమ్మడానికి లేదు. తన అభిరుచులకు దగ్గరగా లేదని భార్యను వదిలేస్తున్నవాడు, ఇంకేదైనా కారణం చెప్పి తననీ అలాగే అంటే?... తను స్వేచ్ఛగా తిరగొచ్చుగాని, భార్య అలా తిరక్కూడదు – అని శాసిస్తే-?' నా యిష్టం. నేను తాగుతాన'ని బుడ్డీలు బుడ్డీలు తాగొస్తే? ఆ మైకంలో గొడ్డును బాదినట్టు బాదితే?... ఛీఛీ. అసహ్యం! ఈ ఆరునెలలుగా ఏ బాదరబందీ, చీకూ చింతా, అడ్డూ ఆక్షేపణా లేకుండా హాయిగా జీవిస్తోంది తను! అభిరుచులు కలిశాయి గదా అని, మళ్లీ ఈ రొచ్చులో పడి జీవితాన్ని పాడుచేసుకోడం ఎందుకు?... మొదట్లో తన భర్త మాత్రం తనతో ప్రేమగా మాట్లాడలేదా?- అభిమానంగా చూడలేదా? అవన్నీ అప్పటికప్పుడే. తర్వాత అందరూ ఒకటే. స్త్రీని వంటింట్లో వుండమని శాసించే వాళ్ళే! తనను చూడ్డానికి మగాళ్లు రాకూడదనవచ్చు; క్లబ్బులకి వెళ్లడానికి వీల్లేదనవచ్చు; విచ్చలవిడిగా డబ్బు ఖర్చు చేస్తూ వూరూరూ తిరగడానికి ఒప్పుకోకపోవచ్చు! ఎలాగూ అనుమానాలూ అపోహలూ వస్తాయి- 'నీకొకడున్నాడుగా...' అని సమయం వచ్చినప్పుడల్లా ఆక్షేపించవచ్చు!...

ఏమీవద్దు. తను జీవితాంతం ఇలాగే గడుపుతుంది. ఎక్కడైనా కనిపిస్తే 'హలో', అని కాసేపు ముచ్చటించడానికీ, బంధాల పేరుతో జైలుశిక్ష అనుభవించడానికీ ఎంతో తేడా వుంది.

వద్దొద్దు... ఇంకే ఆలోచనా వద్దు... మళ్ళీ ఈ పెళ్ళి రొంపిలో దిగొద్దు... వద్దు!...

సడెన్ బ్రేక్‌తో రైలు ఆగింది. సీటు చివర్లో కూచున్న సుబ్బారావు ముందుకు తూలబోయి, నిభాయించుకున్నాడు. రైలు ఎందుకు ఆగిందా అని, కిటికీ లోంచి చూశాడు. స్టేషనేం కాదు- సిగ్నల్ ఇవ్వలేదు కాబోలు ఆగిందనుకున్నాడు. ఏ ఆత్రుతా, అల్లకల్లోలంలేని మనసుతో వున్న సుబ్బారావు తన స్టేషన్ రావడానికి ఇంకా ఎంతసేపు పడుతుందా అని, గడియారం చూసుకున్నాడు. గాలివాన వెలిసిన వాతావరణంలా, ప్రశాంతంగా వున్న సురేఖ, పుస్తకం చేతిలోకి తీసుకుని ఆది పూర్తి చెయ్యడంలో నిమగ్నమై పోయింది! □